

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Του ΖΑΝ ΓΚΕΡΜΠΟΥΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ

Ήσαν μαζεμένοι και συζητούσαν για τους κινδύνους που συναντά κανείς στη ζωή του.

— Έγώ είμαι της γνώμης, είπε ο λοχαγός Ντερβίλ, ότι μπροστά σ' ένα αναπόφευκτο κίνδυνο το φρονιμώτερο είναι να μην αφήνουμε να μάζ φύγη το θάρος. 'Ο κίνδυνος δεν είναι παρά μία λέξη.

— Είναι αλήθεια, είναι αλήθεια, διέκοψε η νεαρή μαρκησία Βισέ. Σμιφώνω με τον λοχαγό όταν δεν έχει κανείς θάρρος πρέπει να έχει φρόνησι. Τι λέτε γιατρέ;

— Εκείνος προς τον όποιον απευθύνετο ή εξαφνική αυτή ερώτηση έκανε ας να τον είχε περάσει ήλεκτρικό ρεύμα. Το πρόσωπό του εξώρησε έξαφνα και βγήκε από την όνειροπόλησι στην όποιαν ήταν βυθισμένος.

— Μπορώ, είπε τέλος να σάς διηγηθώ, επάνω στο θέμα αυτό, μιάν άρεζτα ενδιαφέρουσα ιστορία.

— Ωραιότερη από εκείνην που μάζ διηγήθηκε ο λοχαγός Ντερβίλ :

— Ωραιότερη όχι. Θα σάς αποδείξω όμως ότι είναι γενναιότερη καμιά φορά να δείχνεται κανείς δειλός.

Της ιστορίας που θα σάς διηγηθώ ο ήρωας είμιον εγώ. Σας υπόσχομαι ότι θα σάς διηγηθώ το πράγμα άπως συνέβη, χωρίς να το αλλάξω διόλου. Άλλοτε υπάρχουν και μάρτυρες εδώ που εν ανάγκη θα μπορούσαν να επιβεβαιώσουν τα λόγια μου.

'Ο κύκλος των άσροτων έντένευε γύρω στον γιατρό. Μιά κυρία τριάντα χρόνων περίπου, όφραία άκόμη, ή φυσιογνωμία της όποιας μαρτυρούσε μαζρά βάσανα, έπλησίασε την καρέζλα της κοντά στην πολυθρόνα όπου καθότανε ο γιατρός, και συνεκέντρωσε όλη την προσοχή της σ' αυτόν.

'Ο γιατρός άρχισε :

« Ήταν το 18... τρεις εβδομάδες μετά την αναγορευσι μου σέ διδάκτορα της ιατρικής. Έφραγα για την Νεάπολη, όπου έσζοπευα ν' άναπαυθώ ύστερα από τις μαζρές και κοιπώδεις έγγραφες μου. Κανέναν δεν έγνώριζα άκόμη στην Νεάπολη, όταν έξαφνα μιά μέρα πήρα ένα γραμματάκι, το όποιον περιείχε τα ακόλουθα : — «'Ο ιατρός Ντερβιλίν παρακαλείται θερμώς να διέλθη εκ του μεγάρου του κόμητος Η...». Σας ζήτω την άδεια να μη σας φανερώσω το όνομα του πελάτου μου. 'Οστόσο έσπευσα να πάω στο μέρος που με καλούσαν, γιατί εκτός των άλλων ή πρόσκλησις έσολόζευε την ματαιοδοξία μου, ματαιοδοξίαν πρωτόπειρου γιατρού. Όταν έφθασα στο μέγαρο με ύποδέχθηκε ο ίδιος ο κόμης.

Ήταν άνθρωπος σαράντα πέντε ως πενήντα χρόνων. Είχε μάτια φλογερά, τα μάλα των παρειών του έξείχαν και τα χείλη του ήσαν όφρα και λεπτά. Ή άτάραχη στάσις του μαρτυρούσε πνευμα ψυχρό και άπορασιςτιζο. Με έχαιρέτις σοβαρά και με μιά εύγενεστάτη και μεγαλοπρεπεστάτη χειρονομία μου έδειξε την πόρτα της τραπεζαρίας.

Επειδή ή συνομιλία μας θα είναι όλιγον μαζρά, μου είπε, σκέφθηκα ότι δεν θα άρνίσαστε να συμμετάσχετε στο λιτό δείπνο μου.

Λίγη ώρα μετά την είσοδό μας στην τραπεζαρία άνοιξαν έξαφνα τα δύο φύλλα μιάς πόρτας. Μιά νεαρή κυρία έπροχώρησε μέσα οδηγουμένη από έναν κληρικό, στον βραχίονα του όποιου φαινότανε ότι έστρηζέτο με δασφορία. Ήταν χαριτωμένη και είχε ανάστημα μεγαλοπρεπεστατο. Τα μάθηα καλλιία της έκαμαν άκόμη λευκότερη την διαφάνεια της επιδερμίδος της και τα μεγάλα καστανά μάτια της έξέφραζαν μιά γλυκειά και τρυφερή μελαγχολία. 'Ο ιερεύς-ήτανε άραγε ιερεύς; ή ήταν μάλλον κανέναν άλλου που είχε φορέσει το εκκλησιαστικόν ένδυμα για να κρύβη τους εγκληματικούς σκοπούς του;—'Ο ιερεύς, λέγω, είχε ένα πρόσωπο που έξέφραζε όχι ταπεινότητα άλλα ψυχρότητα και στο μέτωπό του ήσαν χαραγμένα τα ίχνη του μίσους και της πλεονεξίας.

Έκαθήσαμε στο τραπέζι. Δεν είχα καθόλου όρεξι και δεν έφαγα τίποτε, ο κόμης και ή νεαρή κυρία δεν έτίμησαν περισσότερο από μένα το δείπνο το όποιον ύπηξες μελαγχολικό και σιωπηλό. Μόνον ο άββάς έφαγε σαν φραγός που δεν έννοει να χάσει καμιάμιά εύκαιρία καλοφαγίας.

Άμα έφρασαν τα επιδόρπια ή κυρία σηκώθηκε μ' έχαιρέτησε με μιά μελαγχολική κλίση του όφραίου της κεφαλιού και δεν την ξαναείδα πιά.

Τότε ο κόμης άρχισε την συνομιλία μαζί μου :

— Ήλθε ή στιγμή να σάς πώ, γιατρέ, τι έκδοούλεση περιμένο από σάς. Ή κυρία που βγήκε από όλιγον από την αίθουσα είναι σύζυγός μου. Σε λίγο θα συμπληρωθούν έξι μήνες άφ' ότου κατά διαταγή του βασιλέως όδήγησα στην εκκλησία την δα Παυλίνα Ματσαίαν, ή όποια άνήκει σέ άρανή οικογένεια. Όταν την είδα για πρώτη φορά δεν μπόρεσα ν' άν'ισταθώ σ' έζεινο που έσεις οι Γάλλοι ονομάζετε «δύναμη των θελήτηρων». Για να της άρεσω χειρίσθηκα όλα τα μέσα του δελεασμού' άλλ' εκείνη έμεινε άκαμπτη. 'Ορκίσθηκα να γίνη δική μου, και μίαν όφραία νύχτα, τέσσερες σπιβαροί και άφοσιωμένοι ύπηρέται με έβοήθησαν να κατακτήσω την άγρια εκείνη καλλονή. Την άλλη μέρα, ή μητέρα της ήλθε με δάκρυα να ζητήση την κόρη της, από την όποιαν δεν είχα καμιάμιά διάθεσι να την χωρίσω και της την απέδωσα άμέσως. Ένομίζα ότι όλα είχαν τελειώσει όταν έμαθα άξαφνα ότι ή ύπόθεσις έφθασε σ' αυτή του σεβαστού και άσθηρού μονάρχου μας. Δεν έσίχωνε πιά το πράμα, άστεία.

Ένα από τα δύο έπρεπε να γίνη. Ή να έξορισθώ για όλη μου τη ζωή άπ' την πατρίδα μου ή να συγγενέσω με τους Ματσαίαν. Δεν έδίστασα. Ή δις Ματσαίαν έγινε κόρησςα Μ...

Δεν είμαι πλούσιος, γιατρέ. Δαπανώ έντισίος διπλάσια του εισοδημάτός μου και γι' αυτό έσκεπτόμιον πάντοτε να κάμω πλούσιο γάμο. 'Ο πλούσιος γάμος αυτός έπλησίαζε να πραγματοποιηθή όταν ή βασιλική έξουσία με άνάγκασε να πάρω μιά φτωγή και άσημη κόρη, την όποιαν επί πλέον ούτε στιγμή δεν άγάπησα άλλα μόνον έπόθησα. Το κακό της, άλλό δεν είναι άνεπανόρθωτο. Έάν αήρω έζήρευα, το συνοικέσιο έζεινο, το άντικειμενον όλων των εύχών μου, θα ήμπορούσε να πραγματοποιηθή... Έννοείτε ;

— Καθόλου, κύριε κόμη.

— Διάβολε! είστε στενοκέφαλος. Ή κυρία αυτή με την όποιαν φάγατε μαζί από όλιγον, είναι άσθενης' δεν θα ζήση ως αήσιο.

— Άστειεύται βέβαια ο κύριος κόμης :

— Σπανίως άστειεύομαι γιατρέ. Ή κυρία αυτή είναι πολύ άρροστη σάς λέγω και δεν πρέπει να ζήση ως αήσιο. Το άπαταιώ, άκούτε... Νομίζω ότι είναι άρεζτα σαφή τα λόγια μου. Προς στιγμήν ένόμισα ότι θα τρελλαίνομιον. Έζυττάζα τον κόμητα, ο όποιος δεν είχε χάσει καθόλου την άταραξία του. Εζυττάζα επίσης τον ιερέα, ο όποιος φαινότανε έντελώς ξένος στην άκατονόμαστη αυτή σκηνη και άποστοιχείτο πώς κάνει την προσευχή του.

— Μολαταύτα έπήρα θάρρος και είπα :

— Κύριε κόμη, δε κατάλαβα τίποτε, δεν άνοισα καμιάμιά πέποτα, δεν άνοισα καμιάμιά πέποτα, δεν άνοισα καμιάμιά πέποτα. Δεν ήμπορώ να μείνω περισσότερο σ' αυτό το μέγαρο και έπιτρέψτε μου ν' άποουρήθω.

Έσχημάθηκα...

Ένα βίαιο κουνούνημα ήησε τότε και δύο άνθρωποι βρέθησαν πλάι μου στο σιλέτα έλαμψαν πάνω στο στήθος μου. 'Ο ιερεύς έξακολουθούσε να προσεύχεται.

— Λοιπόν γιατρέ, μου είπε ο ψύχραιμος Ναπολιτάνος, νομίσατε ότι δεν έλαβα τις άπαιτούμενες προφυλάξεις; Άκούστε... Πρώ τωνών ήμερών ο βασιλεύς μου έδωσε την άδεια ν' άπουσιάζω για λίγες εβδομάδες. Σπουδαίες ύποθέσεις με καλούσαν στη Γαλλία. Προχθές άφηκα την Νεάπολη δημοσίως, μες στο μεσημέρι. Λίγες λευγες μαζρά άπ' εδώ κατέβηκα από το άμάξι μου, και με έσγατίζα ρούχα έπέστρεψα στην πόλη, ενή ο θαλαμηπόλος μου έχοντας τακτικό διαβατήριό και τον τίτλο του κόμητος Η... τον όποιον κανέναν δεν θα του άμφισβητήση, διευθύνεται προς την Γαλλία. Θα είμαι στη Γαλλία συγγενικός με αυτόν. Έκει δε, πρέπει να λάρω την είδησι ότι ή κυρία κόρησςα δεν ύπάσχει πιά και ότι υπέκυψε σέ σοβαρή άσθένεια. Ή κυρία κόρησςα είναι γνωστή για τις ιδιότητες της, κανείς λοιπόν δεν θα εκπλαγή μαθαίνοντας ότι έζητησε την συνδρομή γάλλου γιατρού' πολύ δε λιγότερο θα εκπλαγούν όταν μάθουν, ότι ο γιατρός εκείνος δεν μπόρεσε να την σώση... Μην ταραξέσθε, μην κάνετε γελοίες σπασμοδικές νηήσεις, άλλ' ένδύσαστε. Το κάτω — κάτω τί σάς ζήτω; Νά συνδέσσετε μαζί ένα φραζιματό δυνατό που να ζάνη τη ζουλεύια του σ' αυτή τη περιστασία.

Γράφετε τα φραζιματά σέ τρία — τέσσερα χωριστά χαρτιά. Θα πάνε σ' διαφόρους φαρμακοποιούς να τ' αγοράσουν για να μη γεννήσουν ύπομητες. Θα μάζ τα φέρον και δεν θα λάβετε ουδέ καν τον κόπο ν' άναγαζάστε τον άσθενή να λάρη το ποτόν. Άναλαμβάνω αυτή την φροντίδα. Δέξασθε; Θα κερδίσετε δέκα χιλιάδες

Μου πρότεινε το ποτόνι του !..

